

Cenăzeanul

asociația
culturală
concordia
cenad

Periodic de opinie și informare socio-culturală • Anul XVI (2009) • Nr. 2

ÎNTÂLNIREA CU IISUS

Pr. Dan GROZA

Noi, creștinii, sărbătorim de Paști Învierea Domnului nostru Iisus Hristos. Sunt și oameni pentru care această sărbătoare este deranjantă și spun că nu este altceva decât o poveste.

Încă de la începuturi au fost numeroși oameni care susțineau despre Învierea lui Iisus că nu este altceva decât o legendă și prin diferite ipoteze și teorii încercau să demonstreze aceasta. Ei afirmau că Iisus nu a înviat, că totul este doar o închipuire în mintea apostolilor și că un om declarat decedat nu poate să învie. Din punct de vedere al științei Învierea lui este imposibilă.

Există multe asemenea teorii dar cred că enumerarea lor ar fi o pierdere de timp. Pentru omul credincios cuvântul lui Iisus este hotărător și el învinge gălăgia celor care nu cred în El. El ne spune: "Eu sunt Învierea și viața."

Noi, cei care credem, merită să contemplăm asupra Învierii și a ce însemnă aceasta pentru noi. Cu toții știm care este soarta noastră, la sfârșitul vieții trebuie să trecem într-o altă lume despre care nu știm mare lucru și de unde nu este cale de întoarcere. În Biblie citim, atât în Noul Testament și Vechiul Testament, că au fost oameni care s-au întors din cealaltă lume. Puterea lui Dumnezeu i-a readus pe aceștia la viața lor anterioară. În cazul lui Iisus nu despre aceasta este vorba. El, trupul său glorificat a ieșit de sub incidenta legilor naturii. Prin această întâmplare supranaturală a vrut să arate oamenilor puterea Sa și anume că El a învins moartea.

Ar fi însă greșit să credem că Iisus a înviat doar pentru ca persoana Sa să fie învelită în glorie. Tot ce a făcut Iisus, a făcut pentru noi. Pentru noi a coborât din ceruri, a acceptat condiția umană, nouă ne-a transmis Învățătura lui Dumnezeu, pentru noi a săvârșit multe minuni, pentru noi a acceptat suferința, pentru noi a murit pe cruce, pentru noi a înviat; astfel a vrut să intre nu numai în istorie ci și în sufletele celor care cred în El. Dacă nu s-ar fi întâmplat aşa atunci ar fi adevărate cuvintele apostolului Pavel care spune că dacă Iisus nu ar fi înviat, credința noastră ar fi în zadar și Învățătura lui și multele promisiuni făcute și-ar fi pierdut importanță.

Oare ce foloase tragem noi din Învierea lui Iisus?

Foloasele sunt, bineînțeles, pe plan spiritual, primim haruri. Păcatele ne ucid sufletul, cei ce cad în păcat nu pot să aibă parte de viața celor drepti, de viața veșnică. Dacă acceptăm aceasta, și prin faptele care exprimă credința și dragostea noastră ne dăruim creatorului, atunci suntem și noi pe drumul care duce la

mântuire. Acest drum ne-a fost deschis de Iisus prin moartea și Învierea Sa. El ne cheamă la viața veșnică. Această schimbare în viața noastră nu este vizibilă pentru că viața dumnezească este ascunsă în noi, dar trăim cu convingerea că Dumnezeu cu harurile Sale ne ajută să trăim în această viață în aşa fel ca după moarte să ajungem la slava Învierii.

De la Sfântul Ioan Apostolul, aflăm cum trebuie să primim și să prețuim vestea Învierii Mântuitorului. Dragostea față de Iisus a fost motivul pentru care Maria Magdalena, în prima zi a săptămânii, a plecat la mormânt. În inima ei moartea lui Iisus nu a stins flacăra iubirii, dar nici nu s-a gândit la Învierea lui, ea îl căuta pe Iisus cel mort și, spre surprinderea ei, a găsit mormântul gol. Trupul neînsuflețit a dispărut. Această veste o dă apostolilor. L-au dus pe Domnul din mormânt și nu se știe unde L-au pus. În acea vreme femeile nu aveau dreptul să depună mărturie la procese, era un drept rezervat doar bărbaților de aceea Maria Magdalena îi cheamă pe Petru și Ioan la mormântul gol. Primul martor al Învierii, din voința lui Iisus, este Maria Magdalena. Aceasta este un privilegiu dăruit ei. Se spune că dragostea îl orbește pe om, dar nu putem spune aceasta și despre dragostea adevărată: ea este altfel, ea observă și anumite lucruri pe care alții nu le văd.

Această dragoste a fost adevărată fiind răsplătită prin faptul că Maria Magdalena a fost prima care l-a văzut pe Iisus după Înviere. La început nu-l recunoaște, doar mai târziu în momentul în care Iisus o strigă pe nume: Maria!

De câte ori i-a fost rostit numele, nimeni nu a știut să-l pronunțe ca Iisus. Maria Magdalena a fost foarte fericită și nu trebuie să fim invidioși. Oare de câte ori nu ne pomenește Mântuitorul și numele nostru, ne strigă la botez, la orele de religie, atunci când primim taina pocăinței ne aplecăm și noi spre picioarele Lui, la Sfânta Împărtășanie. El devine hrana noastră spirituală. Ne cheamă în biserică Sa ca să luăm parte și noi la mareea aventură a dragostei și sfînteniei. Bucuria pascală ne este adresată, de aceea din întreaga noastră ființă trebuie să cântăm: Aleluia.

După mulți ani am întâlnit cu un prieten bun și, când l-am strigat pe nume, pe față lui am observat bucuria care l-a cuprins pentru că după aşa de mult timp nu i-am uitat numele lui.

Dumnezeu nici pe noi nu ne uită, ne strigă pe nume. De noi depinde bucuria întâlnirii cu El.

CA SĂ TRĂIM MAI BINE ȘI MAI CURAT

Gheorghe DORAN

Desigur că fiecare cetățean al comunei noastre, și nu numai, dorește să respire un aer curat, proaspăt, nepoluat și cât mai plin de ozon. Pădurea aferentă comunei noastre ne ajută în mare măsură la primenirea aerului, la împrospătarea lui prin curățirea lui de diverse impurități. Dar nu este de ajuns. Aici trebuie să intervenă și mâna omului, gândirea lui pozitivă, concepția lui despre modul de a trăi, de a folosi ceea ce natura atât darnică ne oferă.

Păstrarea și întreținerea curăteniei atât în ograda proprie cât și la stradă este un lucru mai mult decât necesar. De aceea pledăm aici în acest sens.

Deci, stimați cetățeni ai comunei noastre, veniți, vă rugăm, în întâmpinarea solicitărilor noastre repetitive, pentru a ne putea mândri cu o comună curată și frumos întreținută.

Vă asigur că se merită și îndemnăm Consiliul comunal cât și Primăria comunei fac tot ceea ce este posibil pentru ca localitatea noastră să arate bine, să avem un confort cât mai apropiat de cel urban. Printre planurile de viitor pe care le avem sunt și cele mai jos enumerate:

În cursul acestui an ne-am propus realizarea a 10 km de trotuarare pe partea pe care nu există; îmbordurarea și pietruirea a peste 2500 ml de drumuri; plombarea și repararea curentă de două ori pe an a 36 km străzi; înlocuirea coloanei de apă pe o porțiune de 2500 ml; executarea unui sistem de supraveghere video a localității; amenajarea pieții agroalimentare; amenajarea de spații verzi; amenajarea unei parcări; îmbunătățirea iluminatului public și alte lucruri care ne vor fi permise prin realizarea bugetului preconizat.

Pentru realizarea celor propuse un rol important îl au cetățenii comunei prin plata corectă și la timp a tuturor îndatoririlor ce le au către Primăria Cenad, aici ne gândim la plata impozitelor, a taxelor pentru ridicarea gunoiului și furnizarea apei potabile. Numai așa se poate realiza bugetul estimat care va permite realizarea propuse.

Mărturisim că ne este foarte greu să nominalizăm familiile ce au restanțe la impozite, la furnizarea apei și pentru ridicarea gunoiului menajer deoarece nu sunt puține. Redăm mai jos câteva familii

care au neglijat aceste obligații de mai mulți ani de zile. La plata impozitelor sunt următoarele: Gzutui Adi Cenad 54, Iancu Sorin Cenad 860, Rațiu Ioan Cenad 1297, Szegedi Iboica Cenad 689, Trandafir Petru Cenad 575, Tudose Maria Cenad 1317, Unceanschi Axente Cenad 539, Toth Andrei Cenad 1337, Antal Marioara Cenad 27, Pintea Grigore Cenad 670, și alții.

La plata taxelor pentru apă și gunoi amintim pe: Fazekas Francisc Cenad 1691/A, Fazekas Fetrenz Cenad 1691/B, Iancu Sorin Cenad 860, Iancu Vasile Cenad 1309, Terzeu Mircea Cenad 845, Pintea Iosif Cenad 670, Filip nicolae Cenad 1210, Ghemeș Gheorghe Cenad 1614, Prepeliță Ioana Cenad 1693 Crețan Dan Cenad 1845 și lații.

Nu suntem convinși că enumerarea lor la rău platnici îi vor face să privească altfel lucrurile și să se trezească căciulă în ultimul ceas la realitate ca să nu sim obligați să luăm măsuri mai dure atât pentru ei și pentru alții care se simt cu „musca pe căciulă”. Aplicarea unor amenzi (care nu sunt de fel mici) sau debranșarea de la rețeaua de apă ar fi niște măsuri neplăcute pentru celui ce le aplică cât și pentru cei ce le vor suporta.

Trăim în continuare cu speranța că toți cei care vor binele comunei, prosperitatea ei vor avea puterea de convingere asupra celor care din neglijență ne pun în situații neplăcute pentru noi și pentru ei.

Anuarul Acociației Concordia - Cenad

PSIHOLOGUL SATULUI

Ilie TIPIA

Era o femeie strășnică, nevastă de gospodar, ea însăși o gospodină desăvârșită.

Avea întotdeauna o vorbă bună pentru fiecare, răbdătoare să-ți asculte păsurile și să-și ofere sfaturi înțelepte sau orice ajutor în măsura putinței sale.

Oferea cu atâtă generozitate din înțelepciunea și profunzimea ființei sale, compătimirea, încurajarea sau consolarea de câte ori fiecare om are atâtă nevoie, iar toate acestea aveau la bază judecată limpede, pozitivă, ancorată adânc în cunoașterea empirică sufletului românului în general, iar a individului în particular.

Prezența ei te îndemna la reținere, echilibru, decență. Nu mă îndoiesc că în mai multe sate românești există o asemenea persoană care, cunoscând în amănunt oamenii satului familiile și strămoșii acestora putea oferi „soluții personalizate” pentru problemele sătenilor. Avea un rol important în a asigura pacea sufletească și socială a satului. Evident că toate aceste „servicii” erau prestate în modul cel mai natural, „beneficiarii” nefiind limitați de orarul de funcționare sau onorariile percepute de tot felul de specialiști, (psihologi, consilieri maritali) aşa cum se întâmplă astăzi.

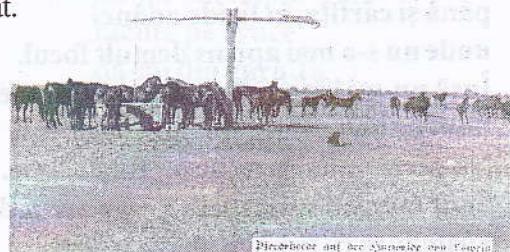
Mă gândesc cu nostalgie la lumea satului de odinioară și nu pot să nu remarc că era o lume cu regulile și cutumele e, neviciată de virușii societății de consum, unde măsura tuturor lucrurilor nu era banul, ci omenia și unde fiecare-și găsea locul și poate era mai fericit cu puținul pe care-l avea. Erai prețuit după calitățile tale umane și nu după funcție sau mărimea contului, cum se întâmplă astăzi.

Suntem în punctul în care trebuie să alegem ce reținem și ce aruncăm din bagajul dobândit în urma evoluției noastre, acum când suntem cetățeni european iar globalismul și comercialul ne asaltează mai agresiv ca niciodată,

Cred că specificul și tradiția noastră românească ne poate asigura individualitatea ca națiune și indivizi și de asemenea cred că nu doar

materialitatea societății de astăzi, ci și spiritualitatea seculară specifică poporului nostru poate contribui la împlinirea noastră ca indivizi și națiune.

Dacă vom găsi calea care ne permite să păstrăm în alcătuirea noastră spirituală, ceva din moștenirea națională noastră, negreșit vom fi ceva mai distincții în marea familie europeană în care abia am intrat.

Pictură de la Muzeul din Târgu Cărbunești

Eugen DORCESCU

XIX

**Singurătatea netă și deplină
E-o stare a ființei greu de-atins,
E-un stadiu euforic și distins
Ce te pătrunde lent ca o lumină.**

**Inițierea nu îți aparține.
Ți-o dă Acel ce singur poate da.
Ce poate și răni și vindeca –
Iubirea Lui în lancea ei te ține.**

**De pildă, între mine și oricine
Din ce-mi stau alături, la un pas,
S-a-nstăpânit treptat și a rămas,
Sporind, o infinită depărtare.**

**Privesc și înainte și-napoi
În lumea mai pustie ca oricând.
Acum, când nesfărșit de singur sănt,
Mi se arată clar că suntem doi.**

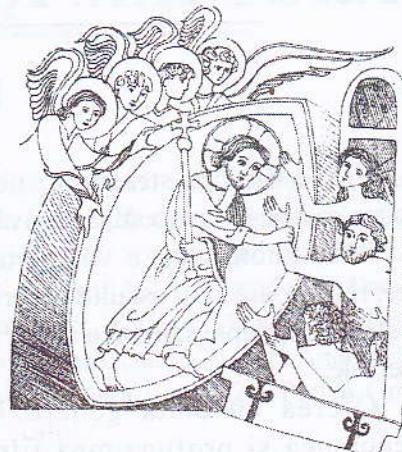
(Din vol. *Cronică*)

POEMELE ÎNVIERII

Costel STANCU

Gol, Doamne, vin în fața TA. Tu umple-mă
cu orice-măcar și cu toate păcatele lumii.
De moarte fă-mă vinovat dar nu-mi întoarce spatele
Ca viei după ce ai cules-o.
Ține-mă sub cheie, în lanțuri
Ca pe cel mai de preț bun al tău,
ascunde-mă în tuneluri pe care le-a uitat
până și cărtița, în firide adânci
unde nu s-a mai aprins demult focul.
Însă nu-mi ignora chemarea, semnele, plânsul...
Sunt ultimul venit, Doamne. Nimeni
Nu-și schimbă cu mine blidul de linte.
Sunt asemenea furnicilor care ascund,
Firimitură cu firimitură,
Într-un loc numai de ele știut,
Întreaga durere a lumii

(din volumul *Ieșirea din peșteră*)

Nicolae MURGU

*În altă lume, altă plămădeală –
La Tine, doamne, toate au un rost.
Cât rătăcesc prin lumea vegetală,
Mi-aș fi dorit mesteacăn să fi fost...*

(din vol. *Nu-mi ostenesc visul să te cauți*)

Simona CIURDAR

Spre Tine, Doamne

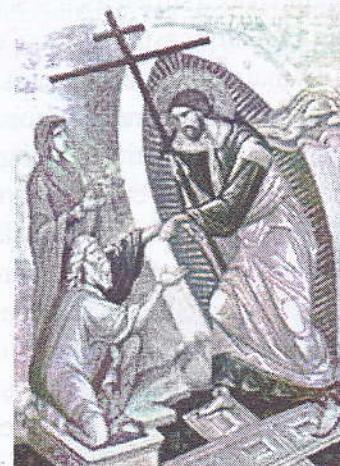
Clipă de clipă
Treaptă cu treaptă
Urcăm spre tine, Doamne,
în genunchi și în lacrimi
Te căutăm rătăcind și sperând

Lacrimă cu lacrimă
Te vedem, Doamne,
În fiecare ochi de lumină

Lacrimile se fac mărgăritare
Luminând a noastră cale
Vegheată de țingeri și osanale

Din iesle pe cruce

Din iesle pe Cruce
Pentru noi
Din brațele de zăpadă ale Maicii
În al oamenilor noroi

Te-ai născut, Isuse, anume pentru a muri
Te-ai pogorât, Doamne, spre a suferi.

(din vol. *Raze și clipe*)

Eugen BUNARU

La cimitir

Am prăesărat câteva flori
 Și am aprins o lumânare „Doamne iartă-l și odihnește-l
 În pace” am zis sau am gândit
 Am privit apoi flacără minusculă
 Executând miraculoase eforturi
 Să nu se stingă în rafalele buimace
 Ale vântului
 În timp ce mă îndepărțam
 Întorceam din când în când capul
 Și (fără să știu de ce) mi se părea esențial
 Ca lumișniță aceea să reziste
 Să rămână vie
 Curând am ieșit printr-o spărtură de gard
 (foșgăiau şobolanii)
 pășind dintr-o dată în ceață
 ce se lăsa pe stradă
 și faptul mirific de-a-mi auzi pașii
 m-a bucurat imens
 ca o palpabilă abstracțiune.

(Din vol. *Travestire în transparență unei zile*)

Rugăciune

dă-mi din frunzele Tale
 dă-mi din fructele Tale
 dă-mi din florile Tale
 dă-mi din ierburile tale
 dă-mi din ochii Tăi către Tatăl
 în Grădina Getsimani
 dă-mi din spinii Tăi
 picurând pe cărare
 dă-mi din tălpile Tale
 tăcute pe cruce
 dă-mi din gura Ta
 care-a strigat: *Eli, Eli
 lama sabah tanî*
 dă-mi din oasele Tale
 frânte
 cu moartea pre moarte călcând.

(Din vol. *Noblețea din aer*)

Paul MIRON

Ultimul suspin

Îngerul meu, de ești,
 Și știi – toate le știi – îngere, nestricată limbă,
 Măsura tipului ce anii îi schimbă,
 Îngere, cunoscând pierzania neamului omenesc,
 Nu-mi spune de lacrimi și patimi deșarte
 Descoperă-mi al fratelui meu drum ceresc,
 Fratele meu zidit viu în moarte,
 Dă-mi mie inima lui să mă sfîntesc.

(Din vol. *Poezii*)

Cristina VINTAN

Ave Maria

Rozariu mânuitor de litere,
 O buză deschisă spre mine ca o petală
 Vers
 Gând răsucit în rugăciune
 Sau poate eres.
 Coboară în cântec înserarea
 Și liniștită
 Albastră
 E marea

(Din vol. *Zumzet în tăcerea bisericii*)

DIN CAIETELE D-LUI CONSTANTINESCU

Gheorghe DORAN

Spre disperarea unora, continuăm să publicăm unele însemnări ale acestui personaj care cu timp în urmă a trăit pe meleagurile cenăzene fiind secretarul primăriei comunei anii îndelungăți. A trăit destul de modest în casa parohiei ortodoxe sârbe aflată și azi în curtea acestei biserici.

Fiind absolvent al unei facultăți de drept administrativ era normal ca privirile sale să se arunce asupra JUSTIȚIEI. Textele sunt împrăștiate printre filele caietelor fără a fi grupate pe domenii. Această operațiune am făcut-o noi.

Ni s-a părut oportun să începem cu obiectul justiției și anume: adevărul. „*Adevărul este inert, nesusceptibil de modificări, nu se potrivește la combinații apropiate de inteligența comună sau pasiunile mulțimii.*”

Este demn de remarcat că pentru cel care și-a scris părerea despre adevăr, acesta (adevărul) devine *un adevăr absolut*, unul singur și același în orice conjunctură s-ar afla. Mai mult el este impenetrabil pentru mediocri („inteligența comună”), la fel nu poate face casă bună cu spiritul pasional atât de răspândit printre noi astăzi. Celor scrise nu i se poate imputa nimic din punct de vedere ideatic. Realitatea este cu totul alta. Fiecare se crede deținătorul absolut al adevărului. Este drept că fiecare are un „adevăr” al său croit după chipul și asemănare sa culturală. Cu cât individul este mai jos pe scara culturală cu atât trăiește susținându-și părerea. Când aceasta nu este împărtășită de cei din jur, devine violent.

Pornind de la afirmația de mai sus următorul citat este adresat judecătorilor: „*Activitatea judecătorilor se reduce, în ultima instanță, la lupta dintre adevăr și minciună, lumină și întuneric.*” În mare cele afirmate mai sus sunt perfect adevărate. Dar până să ajungă la stabilirea adevărului și sanctionare minciunii intervin meandrele legilor, ale articolelor de lege (care nu rareori se bar cap în cap cu altele din alte legi sau chiar articole din aceeași lege) și de aici pulverizarea adevărului pe care judecătorii au menirea să-l stabilească.

Se poate observa că legile unei țări au o importanță indiscretabilă pentru stabilirea adevărului visat de noi toți de atâta amar de vreme. De aceea: „*O lege este bună dacă rezultatele obținute prin aplicarea ei sunt bune.*” afirmă în continuare autorul deoarece: „*Nu în legi și regulamente e taina progresului ci în personalitatea celor care le concep și care se pricep să le aplice potrivit cu spiritul lor adevărat*” Domnul Constantinescu a trăit și a muncit în Cenad în timpul celui de al doilea Război Mondial. A trăit și după terminarea acestuia până aproape de zilele noastre. Spusele lui din acel timp se potrivesc și azi. Ne duce gândul că „nimic nu e nou sub soare.”

Concluzia o vei trage dumneata, cititorule!

Dragan DRAGOJLOVIC

Când viața începe să ne frângă

Când viața începe să ne frângă
când lumea încearcă să semene cu
ceea ce este
și nu cu ce am visat,

când turnului nostru i se sfarmă
obloanele protectoare
și cu ruinele lui îngroapă
speranța,
eu voi înscrie numele tău deasupra
cerului înșelător,

acolo, de unde îl voi vedea și cu
ochii închiși.

(Din vol. *Cartea iubirii* - în românește
de Dušan Baiski și Blagoe Ciobotin)

CUVINTE DIN GRAIUL ROMÂNIILOR

Gheorghe DORAN

Una din caracteristicile definitorii ale unei națiuni, alături de altele cum ar fi: cultura, folclorul sau iubirea față de glia străbună, limba sa îl individualizează între celelalte națiuni ale continentului sau a lumii.

În sănul fiecărei națiuni face distincție între indivizii aceleiași națiuni după graiurile fiecărei provincii. Abaterile de la limba literară a națiunii respective, la rândul lor, permit vorbitorilor de aceeași limbă să stabilească provincia din care provine omul respectiv. Astfel „după vorbă” ne putem da seama că cetățenii acestei țări vorbesc o limbă cunoscută tuturor stârcurând și câte un cuvânt mai puțin cunoscut de toți vorbitorii. Astfel știm dacă cel cu care vorbim este din Moldova, din Maramureș, din Crișana sau din Banat.

Se spune în popor că „portul” și-l schimbi ușor dar „vorba”, ba. Alături de cuvinte ne poate ajuta în a stabiliza zona din care vine un individ și felul cum sunt rostite unele cuvinte chiar din limba îngrijită a românilor.

Mijloacele mass-media în ultima vreme „ne învață” pe toți să vorbim în limba literară, singura formă de exprimare acceptată în presă, radio, televiziune. Alături de ele și școala este un factor de cultivare a limbii române folosită în administrație.

Dicționarele editate de către Academia Română, mai puțin cunoscute în popor, stabilesc forma corectă. Dar căți dintre noi posedă un asemenea dicționar? Căți pot să-și permită achiziționare unui astfel de cărți la prețul inaccesibil pe care-l are?

Cunoașterea și folosirea limbii române îngrijite nu presupune eliminarea din vorbirea noastră zilnică a „vorbelor” moștenite din familie. Din contră cunoașterea unor asemenea cuvinte ne nuanțează, ne colorează uneori vorbirea făcând-o mai vie, mai plăcută. Nenorocul este că întrebuirea cuvintelor din graiul local creează în conștiința localnicilor ideea că este rușinos să folosești asemenea vorbe. NU pledăm pentru uzul „localismelor” dar cunoașterea

lor, glosarea lor într-o formă sau alta pentru a putea fi folosite în unele cazuri de către cei care se aplecă cu grijă asupra limbii române, devine o necesitate stringentă în ultima vreme.

De aceea, posedând un număr considerabil de asemenea cuvinte strânse de-a lungul anilor, începem să publicăm o parte dintre ele cu explicațiile de rigoare. Astfel:

„*a buzduri*” era folosit de bătrâni cenăzeni cu sensul de a căuta, a cotrobăi. Iată o expresie în care a apărut: „*o buzdurit prân casă și tăt n-o găsâi*” Credem că este o creație locală fără a-i putea descoperi originea sau momentul în care a apărut.

„*bocșia, bocșiele*” cu sensul de pachet de haine împachetat într-o năframă sau față de masă. Întâlnit în expresia: „*I-am pus țoalile-ntr-o bocșia și i le-am dus*”. Pare a fi o creație locală din „boceluță.”

„*a se bâzgoi*” folosit cu sensul de a se uita atent, insistent. Întâlnit în expresia: „*Ce te bâzgoi ca prostu*”. Este probabil o creație locală sau poate termen cu o circulație pe o arie mult mai largă.

„*bitangă, bitanji*” cu sensul de vagabond, haimana, plimbăreț. Întâlnit în expresia: „*iar o umblat bitangă toastă zâua*”. De data aceasta este precis un imprumut din limba maghiară de la „bitang” unde are același înțeles.

„*butoară, butori*” cu sensul de gaură, adâncitură. Întâlnit în expresia: „*o astupat toace*”

PARISUL ÎN IANUARIE...

Alexandru JURCAN

Întâi și-ntâi Revelionul multicolor, acolo pe Champs Elysées, cu urări definite, tandre, nostalgitice, dar și... violente (enorm de multe mașini arse). Sarkozy ține un discurs întâmpinat cu ironii și neîncredere. După frazele lui, la televizor se cântă «Paroles». Adică... vorbe. Fără acoperire. La Barbès și Château Rouge agitația sporește. Un vin roșu, un film cu Funès la televizor, un DVD cu cântăreața Babani Kone din Mali... trece repede noaptea magică, tot mai amenințată de cuvântul CRIZĂ. Se vorbește despre protecția populației din Gaza, despre necesitatea opririi masacrului poporului palestinian. Israelienii încercuiesc orașul Gaza. Evreii din Franța susțin Israelul. Ninge ușor. Francezii fac poze exuberante. Sarkozy alege un moment delicat pentru a pleca în Orientul Apropiat (așa scriu ziarele). Da, el știe să fie pragmatic (vezi problema din Caucaz), cheia problemei o dețin americanii.

Din 5 ianuarie, s-a suprimit publicitatea excesivă la televizor. În metrou apar afișe care avertizează asupra scăderii resurselor... Pământul e stors ca o lămâie peste un storcător avid și fioros!

La Teatrul din Nord-Vest joacă din nou fiul prietenilor mei (Aurélien Charle, despre care am scris în alt articol) în *Tentațiile elective* de Benjamin Oppert, în regia lui Philippe Brigaud. Nu mai era verva din spectacolul din februarie anul trecut, însă Aurélien a încercat să depășească subtil carențele regiei și chiar ale textului.

Compania Aigle de Sable prezintă *Sganarelle* de Molière, în regia Milenei Vlach, care deține și un rol principal, alături de Alexandre Palma Salas. Pe scenă e instalată o... scenă mică, amintind de începuturile lui Molière însuși. Suspiciunea lui Sganarelle produce un vertij uluit, care permite fiecărui actor să intre în pielea mai multor personaje. Am remarcat respectul pentru text și pentru redarea lui într-o dicție impecabilă.

La Colegiul Joseph Ferry din Villeneuve Saint George, băieții și fetele au șansa să facă bulgări de zăpadă. Alături e clădirea teatrului, unde Sabine Haudepin joacă în *Frumoasele surori* de Eric Assous.

Patrice Chéreau (care a regizat *Regina Margot*) a regizat piesa *Durerea* de Marguerite Duras la Teatrul Nanterre – Amandiers. Actrița Dominique Blanc e singură pe un imens platou negru. Spectacolul e o invitație la reculegere, la depasirea spaimei. Fabienne Pascaud scrie că în spectacol actrița e o femeie puternică,

deoarece prea multă suferință ucide suferința. Dominique Blanc alunecă în spațiu. Spectacolul devine un strigăt sfâșietor spre dragostea de viață, contra ororii naziste, contra atrocității.

Ce se mai întâmplă la Paris? Raluca Sterian – Nathan publică o carte incitantă *Sufletul tatău* – în care își povestește viața. A venit din România în 1960, fugind de comunism. Familia sa a fost ruinată din cauza colectivizării. Cum nu și-a găsit de lucru în domeniul (fiind actriță), a început să scrie povești de copii, dar și să vândă creveți. Viața sa se schimbă în momentul în care își întâlnește viitorul soț, editorul Nathan Jean Jacques.

Cineastul Michel Vianey moare la 78 de ani, în urma unui stop cardiac. A făcut multe filme polițiște cu Jean Rochefort. La sala Olympia va cânta timp de trei seri cântăreața Ayo din Niger. Intrarea: 40€. Primul său album s-a vândut rapid în 400 000 de exemplare. Trei bărbați sunt judecați la Paris, suspecti de complicitate în atentatul care s-a terminat cu 21 de morți la sinagoga din Tunisia în 2002. Liceenii cer revendicări. Se cere oprirea suprimării posturilor în Educație (13500 sunt programati în 2009!). La teatrul Chaillot se poate vedea *Good Morning, Mr Gershwin*, un spectacol cu multă coregrafie și cu o vervă de zile mari. Cartea *Corespondențe impresioniste* puntează în paralel operele lui Baudelaire, Zola, Gauthier...

Evenimentul teatral e la Teatrul Rond Point, unde regizorul James Thierrée (nepotul lui Chaplin) a creat o MINUNE cu spectacolul *La Veillée des Abysses (Veghea Abisurilor)* în care joacă el însuși, alături de Raphaëlle Baitel. Trei bărbați și două femei intr-o magie tulburătoare, într-un univers în care totul se metamorfozează. O anarhie veselă într-o furtună incontrolabilă. Pantomimă, circ, poezie și costume impecabile, realizate de Victoria Chaplin, mama regizorului James.

...Ce mai trebuie spus? A, da! Craniul lui Descartes este expus la Muzeul Omului. Se va decide în curând dacă e posibil să fie mutat la liceul militar unde Descartes și-a desăvârșit formăția intelectuală între 1607-1615. Iată că francezii, în slalomul printre politică, amuzament și cultură, mai au timp și de reașezarea trecutului cultural, spre recunoaștere eternă.